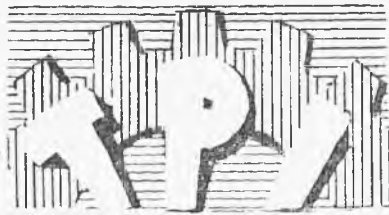

Täna on NÕUKOGUDE ARMEE ja SÕJALAEVASTIKU juubelipäev

111111111111111111

111111111111111111

TALLINNA

POLÜTEHNIK

TALLINNA POLÜTEHNILISE INSTITUUDI PARTEIKOMITEE, REKTORAADI,
ELKNÜ KOMITEE JA AMETIÜHINGUKOMITEE HÄALEKANDJA.

Nr. 5 (500)

XX aastakäik

Reedel, 23. veebruaril 1968

Meie vanim rindemees jutustab

Töötasin Veebruarirevolutsiooni päevil Petrogradis. Võtsin mõnevõrra osa ka revolutsioonilistest sündmustest. Tsaarivalitsuse kukutamine ei kergendanud töörahva olukorda. Vastupidi, olukord halvenes pidevalt. Lisaks pidevale toitlusolukorra halvenemisele tabas paljusid tööpuudus. Ka mina jäin tööta. Aprilli alguses 1917 siirdusin vanemate juurde Aegviidu-Nikerjärvele. Sain üsna pideva töötsa metsatöödel.

Eduard Mänd, August Matsberg (Mansberg), minu vend August ja mina. Meid võeti punakaartlastena arvele, meile anti kätte tublisti kulunud jalaväe vintpüssid. Grupi komandöriks määrati Eduard Mänd, endise tsaaarmee allohvitser. Meie esialgseteks ülesanneteks jäid nõukogude korra kaitsmine ja võitlus korrakumiste ja spekulatsiooni vastu. Käisime kõik pidevalt tööl. Eduard Mänd oli metsatööliks Jäneda metsas, August Matsberg sulaseks metsaparisnik Lungi juures. Meie vennaga jätkasime tööd Niinsoni vahikonnas. Nendes tingimustes oli võimatu pideva valveteenistuse sisseseadmine. Püüha-püevadel ja vahel ka tööpäeva õhtutel patrullisime Aegviidu jaama ja ümbruses. Side vallamaja ja teiste nõukogude asutustega oli puudulik, telefoniühendus ei olnud. Vallamaja asus 13 km kaugusel, seal käimiseks kulus terve tööpäev. Ainult ühel korral õnnestus August Matsbergil raudteelefoni kasutades Lehtse jaama ette teatada Narva poole sõitvatest spekulantidest. Lehtses konfiskeeriti neilt lihakatid.

kul Narva poole. Kaudteejaamast saabus teade, et sakslased on Tartu poolt tulles jõudnud Tapale, 7 km kaugusele Lehtsest. Rongid ei liikunud. Taganemisteed olid ära lõigatud.

Vallamajas rääkisime ühe kohaliku nõukogude aktivistiga, kelle nime ma ei mäleta. Tema soovitas koju minna ja püssid ära peita, sest neid võib ju tulevikus vaja minna. Nii ka tegimegi. Hiielisime metsa pidi koju ja peitsime kõik kolm püssi aida pörandi alla.

Et oli ette arvata arvetööandmist, siis teatasime, et meie viisime püssid Lehtsesse, sinna, kust nad meile anti ja sakslastele vastu hakata ei kavatse. Et paljud nägid meid eile püssidega Lehtse poole minemas, jäidi seda uskuma.

Sama päeva õhtul hakkasid Aegviidu valgekaartlased energiliselt tegutsema. Nende eestvedajaks olid postkontori juhataja ja keegi eesti rahvusest ohvitser, keda varem Aegviidus ei tuntud. Hilisõhtul käisid nende poolt saadetud mehed kõigis elumajades ütlemas, et Kehrast telefoni teel saadud teade kohaselt liigub hobuveokitega Piibe maanteed pidi Aegviidu poole relvastatud röövlite jõuk, kes riisub teearseid elanikke. Et ära hoida Aegviidu elanikkonna riisumise, peavad kõik mehed viivitamatult ilmuma raudteejaama. Kõigil, kellel on jahi- või vintpüss või mõni muu laskeriist või relv, tuleb need kaasa võtta, et röövlitele vastulöökk anda.

Kahtlesime selle teate õigsuses, kuid otsustasime ühes vennaga vaatama minna, mis seal sünnib. Relvi meie muidugi kaasa ei võtnud. Keskööks kogunes Aegviidu jaama 15–20 meest, kellest osa olid relvastatud jahipüssidega, paar-kolm kandsid ka vintpüsse. Telegrafisti ruumis oli midagi staabi taolist, sealt peeti telefoniühendust Kehra jaamaga ja vist ka teiste paikadega. Sidetöötajad nähtavasti suhtusid sellesse üritusse soosivalt.

Mingisugust röövlite jõuku maanteed pidi ei ilmunud. Kahe reega tulid 4 tsaaarmee soldatit, kellel ei olnud mingeid kurti- (Järg 2. lk.)

Pidulikud koosolekud

Tallinna Polütehnilise Instituudi pere kogunes J. Tombi nimelise Kultuuripalee saali.

Rektor professor Agu Aarna avas Nõukogude Armee ja Sõjalaevastiku juubeli-aastapäevale pühendatud piduliku koosoleku. Kodusõja veterani dotsent Ludvig Kalmani ja Suure Isamaasõja veterani bibliograaf Anton Lauri saatel toodi saali õppeasutuse lipp.

Mereväe reservleitnant Ülo Taigro kõneles Kodusõja võitlustest ja eesti rahvusest väejuhtide väljapaistvast osast selles. Reservpolkovnik Ilmar Paul jutustas episoodide eestlaste osavõtust lahingutest Saksa fašistlike vä-

gede vastu Viljandi kaitsel ning Velikije Luki, Eesti mandri ja Saaremaa vabastamisel.

Seejärel loeti ette NSV Liidu kõrgema ja kesk-erihariduse ministri ning Tallinna Polütehnilise Instituudi rektori käskkirjad õppe- ja kasvatustöös välja paistnud õppejõudude ja üliõpilaste autasustamise kohta.

* * *

Pidulikud koosolekul Mustamäel esines päevakohase ettekandega õppejõud Ilmar Hint, TPI teadusala prorektor professor Heino Lepikson jagas mälestusi Suure Isamaasõja võitlustest.

Selle võtte tegi keegi Leningradi rinde filmioperaator 1944. aasta aprillikuu algul Narva jõe idakaldal Nõukogude armee pealetungi ajal.

7. Eesti Laskurdiviisi 23. Suvorovi ordeniga autasustatud suur-tükiväepolgu ühe haubitsapatarei tulepositsiooni vanem leitnant Raimond Otsman (keskel), rühmakomandör kaardiväeleitnant Valdur Liivango ja valvetelefonist täpsustavad tuletabeli andmeid. Võte on pärit ajast, millal meie kaardivägi forsseeris mainitud polgu rindelõigus esmakordselt Narva jõe. Seda näeme varsti TPI ajaloole pühendatud dokumentaalfilmis.

Kaardiväekapten Raimond Otsmani lahingutee algas Staraja Russas ja jätkus hiljem Sõrves ja Kuramaal. Nüüd on ta meie õppeasutuse ehituskonstruktioonide kateedri dotsendiks.

AUTASUSTAMINE

Kauaaegse aktiivse ühiskondlik-poliitilise ja pedagoogilise töö eest ning seoses 60. sünnipäevaga autasustas Eesti NSV Ülemnõukogu Presiidium Tallinna Polütehnilise Instituudi NLKP ajaloo kateedri dotsenti ADOLF PÄSSI aukirjaga.

Tallinna Polütehnilise Instituudi peres on
2 Kodusõjast osavõtnut ja
81 Suure Isamaasõja rinnetel võitlejat.

KAS
MÄRKASITE
MEIE
TANASE
LEHE
NUMBRIT?

Meie vanim rindemees jutustab

(Algus 1. lk.)

tegelikke kavatsusi. Nad põgene-
sid Tallinnast, et mitte sakslaste
kätte vangi sattuda. Kaasas oli
neil veidi toidukraami ja mõned
vintpüssid. Püsside üle rõõmus-
tasid valgekaartlased väga. Need
võeti soldatitelt ära ja meestel
lubati edasi sõita. Röövliiduga
väljamõtlemisega õnnestus Aeg-
viidu valgetel küllaltki suur hulk
mehi kokku ajada, veidi sjaris-
tu hankida ja «omakaitse» gru-
pile alus panna.

Põrdusime Nikerjärvele taga-
si sünges meeleolus. Samal öösel
oli kinni peetud kerge dresiin
kahe mehega, kes arvatavasti
raudteed pidi Tallinnast põge-
neda püüdsid. Põgenikud olid
Tallinna tagasi saadetud.

Järgmisel päeval sõitsid Aegviidu
valgekaartlased parisnik Lungi
hobustel Amblasse. Hobusemehena
sunniti kaasa sõitma meie puna-
kaartlane August Matsberg. Ku-
na ta oli Lungi hobustega tööta-
nud, siis tema kaasavõtmine eri-
list kahtlust ei äratanud.

Amblas tekkis tulevahetus kõr-
valteed pidi kohale sõitnud rel-
vastatud meestega. Arvatavasti
olid need põgenevad punakaartla-
sed. August Matsberg oli sega-
duse ajal kiviaia äärde pikali
heitnud. Seal olid valged ta selja
tagant kahe lasuga mõrvanud.
Kes seda tegi, jäi meile teadmata.
Tulevahetusel sai surma ka
üks valgekaartlane.

Amblast tagasi jõudes püüti
seletada, et August Matsbergi
tabasid vastaste kuulid. See oli
vale. Käisime teda Amblas mat-
mas. Laiba vaatlusel selgus, et
teda oli tulistatud lamavas ole-
kus lähedalt selja tagant. Juur-
lust toimetada ja mõrvari isikut
kindlaks teha oli võimatu. Iga
hetk võidi ka meid mõrvata, pu-
nakaardis olek võis ju selleks
piisavaks põhjuseks olla. Ka
mõrvatu lähedased sugulased
olid sunnitud nõustuma valgete
seletusega.

Valgete verejalu sai August
Matsbergi mõrvamisega vist
mingil määral rahuldatud. Mind
ja venda ähvardati korduvalt,
kuid sellega ka piirduiti.

Hiljem arretereisid sakslased
Eduard Männi.

Otsustasime vennaga Eestist
põgeneda. Varsti hakkasid reisi-
rongid Narvani liikuma. Märka-
matult istusime Aegviidus rongi-
le ja õhtul jõudisime Narva.
Linn oli meile võõras. Veidi Nar-
vas ekselnud, tahtsime minna üle
silla Ivangorodi poolele. Oli saa-
bunud komandanditund, meid
pidas kinni saksa patrull. Varem

oli ta juba oma käe alla võtnud
mitu inimest, nende hulgas ka
mitu kahtlase käitumisega tütar-
last. Kõiki meid viidi hoonesse,
mis oli arestimajaks muudetud.
Mind koos vennaga lükati tühja
ruumi ja uks keerati lukku.
Järgnes ärev öö. Kartasime juur-
lust ja dokumentide kontrolli-
mist. Üsna hilja teise päeva hom-
mikul avati arestiruumi uks ja
saksa sõdurid ajasid meid rusi-
kaid vibutades välja. Nende äh-
vardavast jutust meie aru ei
saanud. Sakslased pidasid meid
ilmselt narvalasteks, kes keela-
tud ajal kahtlaste tüdrukutega
tänaval hulkusid.

See arretereerimine tuli meile ka-
suks: ööd olid külmad ja meie
jõuime ka veidi aega. Tänavale
jõudes püüdsime välja mõelda
tegutsemiskava, kuid midagi
mõistlikku ei osanud me siiski
ette võtta. Meil puudusid and-
med sakslaste valvepostide asu-
kohtade ja nendest mööjahilji-
mise võimaluste kohta. Selgus,
et ilma kohalike elanike abita
neist postidest mööda ei pääse.

Vaatlesime tänavat liikuvaid.
Keda kõnetada? Peatasime töölii-
se välimusega mehe ja küsisime
ilma pikema sissejuhatuseta:

«Kuidas on võimalik sakslaste
valvepostidest märkamatult
mööda hiilida? Tahame punaste
poole üle minna.»

Mees üllatus veidi, vaatas meid
hoolega, kutsus siis kõrvale ja
seletas:

«Sellel aastal valveposti-
dest mööda pääseda on peaaegu
võimatu. Suvel see läheks kor-
da. Teimige julgelt, riskige. Minge
Ivangorodi poolele. Ennises post-
kontoris asub seal sakslaste val-
veülema ruum. Küsige korra-
pidajalt luba minna neutraalses
tsooni taludesse toidukraami
hankima. Olege, et olete Narva
elanikud, selleks jätke meelde
mõne tänava nimetus ja maja
number.»

Tänasime lahkett nõvandjat ja
toimisime tema nõuanne koha-
selt. Hea pealehakkamine ja jul-
gus on vahel rohkem kui pool
võitu. Seekord oli võit täielik.
Sakslaste korrapidaja meid do-
kumente ei nõudnud. Paistis, et
neutraalses tsoonis käimine on
igapäevane nähe. Pikema jututa
saime paberilipaka ettenäitami-
seks valvepostile, mis asus üsna
linna lähedal. Kui valvepost mõ-
nisada meetrit selja taha jäi, ki-
rendasime sammu. Kiirkäigul
jõudisime vähekiidud lumelõrt-
sist teed pidi paari tunniga pu-
naste, seega omade valvepostini.
Piirivalvurid olid eestlased.

Adolf Päss 60

16. veebruaril pühitses oma 60.
sünnipäeva NLKP ajaloo ka-
teedri dotsent Adolf Päss.

Adolf Päss on läbi teinud kar-
mi elukooli lihttöölise teadla-
seks. Juba Valga keskkooli õpi-
lasena 1925. a. hakkas ta osa
võtma revolutsioonilisest võitlu-
sest. Sellest ajast püsis ta pide-
valt kodanlike võimude koosta-
tud «mustas nimekirjas» ja sai
sageli tunda töötatoolise rasket
põlve. See sai talle osaks ka pä-
rast keskkooli lõpetamist 1931. a.
tööotsingutel Tallinnas.

1940. aastal keelasid politsei-
võimud tal elamise Tallinnas kui
«kehtivale riiklikule korrale ja
julgeolekule ohtlikul isikul» ja
saatsid ta asumisele Valka. Siin
võttis Adolf Päss osa 1940. a. re-
volutsiooni ettevalmistamisest ja
jäbiviimisest. Pärast nõukogude
võimu taastamist oli ta EKP Val-
gamaa Komitee sekretäriks, Suure
Isamaasõja aastail võitles ta hä-
vituspataljoni, oli tegev 7. Ees-
ti Laskurdiviisi poliitosaakonnas
ja Eesti partisaniliikumise sta-
bis. Pärast Eesti NSV vabasta-
mist asus Adolf Päss tööle EKP
Harjumaa komitee esimehe sek-
retärina ning seejärel EKP Kes-
komiitee propaganda- ja agita-
siooniosakonna juhataja asetäi-
jana. Pärast Kõrgema Parteikoo-
li lõpetamist oli Adolf Päss aas-
tail 1949—1955 TPI marksismi-
leninismi kateedri juhatajaks.
1956. aastal kaitsete ta ajalookan-

Küsitlemine ei kes'nud kava.
Veendunud, et oleme omad, lu-
bati meil teekonda jätkata. Ohtu
eel jõudisime Jamburgi. Seal-
t jätkasime teed Petrogradi, kus
astusime vabatahtlikult Puna-
armee — I. Eesti Kommunistli-
kku Pataljoni. See väeosas täitis
muuhulgas Smolnõi kaitse üles-
andeid.
Dots. L. KALMAN

Puhkpilliorkestri dirigendile dots. Elmar Peäskele

Kuni 1952. aastani möödusid
instituudis kõik pidulikud sünd-
mused, demonstratsioonid ja
muud ettevõtmised vaikselt ja
tagasihoidlikult. Siis tulid Sina
ja nakatasid mõned entusiastid
pillipuhumise pisikuga. Sellest
ajast on instituudis toimunud
üritustel juba tihti kolanud vä-
gev puhkpilliorkestri marss või
tušš.

Tasapisi tuli asjast huvitatuid
juurde, kaasa löid ka õppejõud
ja teenistujad, muretseti juurde
pille ja noote. Ja ega valatud
higi ja kulutatud aegki pole ta-
sumata jäänud. Tulid esikohad
kõrgemate koolide ülevaatusel,
edukad kontserdid ja esinemised
paljudel laulupidudel meil ja
mujal.

Käesoleval ajal on orkester
Sinu taktikepi all jõudnud vaba-
riigi parimate puhkpilliorkestre-
te hulka, mille tunnustuseks möö-
dunud aastal saadi isetegevusliku
kunsti festivali laureaadi nime-
tus kontsertorkestre osas.

didaadi väitekirja ja töötas pä-
rast seda EKP Keskkomitee
Partei Ajaloo Instituudi direktori
asetäitjana ja direktorina.
1962. aasta aprillist töötab Adolf
Päss uuesti TPI NLKP ajaloo
kateedri dotsendina. Ta on pü-
hendanud kõik oma teadmised
ja oskused spetsialistide mark-
sistlikule ettevalmistamisele ja
kommunistlikule kasvatamisele.
Adolf Päss on täitnud kohuse-
tundlikult paljusid vastutusrik-
kaid ühiskondlikke ülesandeid.
Enam kui 15 aastat on ta olnud
EKP Keskkomitee mittekooesul-
ine lektor ja ühingu «Teadus»
liige, võtnud osa Eesti NSV aja-
loo koostamisest. Aktiivse loen-
gulise töö eest autasustati Adolf
Päss 1967. aastal ühingu «Tea-
dus» juhatuses presiidiumi aukir-
jaga. Meie instituudi pere hin-
dab Adolf Pässit kui ausat, print-
sipaalset ja abivalmis seltsi-
meest. Soovime juubilarile palju
jõudu ja tervist uuteks loomingu-
listeks võitudeks ja kordami-
nekuteks!

Möödunud pühapäeval tähistasime koos vabariigi muu-
liikluse esindajatega Sinu 60.
sünnipäeva. 35-aastase puhkpilli-
orkestri dirigeerimise ja 25-
aastase pedagoogilise töö juube-
lit. Nendele auväärsetele aastatele
vaatamata oled Sa jäänud ikka
ühtviisi nooruslikuks, õbrali-
kuks ja vastutulelikuks. Sinu
energia on lausa ammendamatu
ja lahke naeratus ei ole vist ku-
nagi Sind maha jättnud.

Sul ei ole olnud kerge profes-
sionaalse muusikuna häälestada
tehnikakooli üliõpilasi matemaat-
tikalt muusikale, kuid sellele
vaatamata on Sinu käe all küm-
neid ja kümneid tulevasti inse-
nere koos diplomiga saanud ellu
kaasa armastuse muusika ja pil-
limängu vastu.

Tugevat tervist ja raugematut
indu teenekale muusikapedagoog-
gile soovivad
TPI pasunapoised

Mõtteid möödunust

Nüüd:
lumiste väljade luule.
Vaikivad Sinimäed.
Rahulik on Velikije Lukis.
Vaikivad sammastel
värsked pärjad.

Kunagi:
laskude lajad,
relvaraudade
raevukad tuksed.
Surma tulijäine hingus.

Kunagi:
külmast ja tuulest
karedad käed.
Külade asemel —
kustunud tukid.
Armutult hammustav
pakane.
Mürskude küntud väljad
Söödis põlud
ja nõrkenuid näljast.

Mingu
aastatega kergemaks
mälestuste raskus!
See on elu seadus.

Kuid jäägu
südametasku
õieleht pärjast,
mis leinab neid,
kes enam ei astu
koos meiega
homsele vastu
täna teile!

O. ROOTS

Sõdur-luuletaja Otto Roots

Pikka ja rasket sõjateed käis
koos tuhandete ja tuhandete
teiste Nõukogude sõjameestega
ka selleaegne Tallinna Tehnika-
ülikooli viimase kursuse tudeng,
üks meie praegusi õppejõude
dotsent Otto Roots.

Sõjaratsuga oli läbi sõidetud
Velikije Luki, Novosokolniki ja
teised paigad. Otto Roots aga
kappas lahingute vaheaegadel ja
puhkehetkedel sageli tiivulise
Pegasusega, tegi toredat kaastööd
rindeansamblitele laulusõnaliste
montaažidena. Siis jõudis kätte
aasta 1944 — Eesti NSV vabasta-
tamise aasta. Kiirmarsl oli 925.
polk jõudnud jüripäeva eelõh-
tuks peaaegu sünnimaa radadele.
Lahinguis karastatud meeste sü-
dameis kasvas ärevus sünnimaa
vabastamise ja sõjakeerises sinna
jäänud lähedastega peatsete koh-
tumiserõmude ootuses. Just nüüd
viis luuleratsu raadiorühma kom-
mandöri teisele poole traatõk-
keid, kaevikuid ja miinivälju
kodulinna Tallinna, selle paesele
Toompea harjale, Kadriorgu ja
lahele. Paberile aga jäädvustas
luulekõbu ratsanik «Kodulinn

Tallinna» värsid. Oige pea valas
Edgar Arro selle Jaroslovlis he-
likeelde ja nagu üle öö muutus
see üheks populaarsemaks eet-
risse antavaks lauluks. Mõni kuu
hiljem, astudes taas sünnimaa
pinnale, kõlab Boris Kõrveri
muusikalises seades rindemehe
Otto Rootsi «Tervitus Eestile».

Kuigi vaenlase vihane kuul
tubli rindevõitleja mõneks ajaks
rivist lahkuma sundis, ei murd-
nud see tema võitlejavaimu ega
kõitnud ka kammitsasse tema
täbadega ratsut. Jätkusid poe-
lijäänud õpingud instituudis, saa-
busid uued võidud teaduse- ja
luulerinnetel: inseneridiplom,
tehnikakandidaadi kraad, dot-
sendikute, laulutekstid Boris
Kõrveri operettidele «Laanelil»
ja «Teie soov, palun», meeskoo-
rilaul «Vabastajale», rida või-
detud laulupreemiaid.

Vana tuttav on Otto Roots ka
meie «Polütehniku» lugejaile.

Nõukogude Armees aastapäeva
pühul endisele rindevõitlejale
dotsent Otto Rootsile — uusi
võite rahurindel!

R. OTSMAN

Eesti suurtükiväelased jõudsid oma sõjateel Saaremaale.

Selle joonise tegi kunstnik
Aleksander Kõnemets 249. Eesti
Laskurdiviisi 925. Laskurpolgu
raadiorühma komandöri ist Otto
Rootsist 4. septembril 1944.

ENDISI AEGU MEELDE TULETADES

Pildike lehetegemise päevilt kümme aastat tagasi. «Polütehniku» uue numbriga kokkupaneku üle peavad plaani Enno Uiho (vasakul), Elmar Kesküla, pildimees Rein Eendra ja Kati Kaldver.

Aastal 1951 viis mind «Tallinna Polütehnikuga» kokku praegune elektrisüsteemide kateedri vanemõpetaja Kalju Möller; sellegaegne energeetikateaduskonna üliõpilane ja ajalehe vastutav sekretär. Ta pühendas mind ka ajalehe ettevalmistamise tehnoloogilistesse küsimustesse ja 1. jaanuarist 1953 asusin tema ettepanekul ajalehe vastutava sekretäri kohale. Olin sellel ajal II kursuse üliõpilane ja et õppekoormus oli küllalt suur, oli alguses kaunis raske, seda enam, et meie ajalehte trükiti «Ühiselus» ainult öösiti, suurte lehtede vahel. Pärastpoole, kui lehetööga juba rohkem harjusin, polnud enam viga. Kuna «Tallinna Polütehnik» ei kuuluu hõnorerimisele, oli sel ajal kaastöö saamisega (ja küllap on praegu) teatavalt raskusi. Püüdsime alati koos toimetajaga (minu töötamise esimestel aastatel oli sellel ametikohal praegune EKP Keskkomitee Partei Ajaloo Instituudi direktori asetäitja Armin Lebbin, hiljem poliitilise ökonomia kateedri õppejõud Olga Põder) toimetuse koosseisu valida aktiivsemaid ja vastutustundlikke kirjamehi ja organisatoreid, kes olid häda korral, kui tellitud artikkel ei jõudnud kohale, võimalised ise operatiivselt loo paberile panema.

Kõige palavamad päevad olid toimetusele muidugi eksamisessioonid. Suurem osa toimetuse liikmeid olid üliõpilased ja kat-su siis otsida autoreid ja kirjutada artikleid, kui juba homme

või ülehommega on eksam ja, nagu vahel juhtub (!), mõni osa kursusest veel segane. Neil perioodidel katsusime suurema osa tööst veeretada õppejõudude kaela. Paigutasime ajalehte rohkem fotosid eksamitest ja kasutasime varem varutud vananemiskindlamaid materjale. Mäletan siiski ka paari juhtumit, kus kõigile taktikaliste võtetele vaatamata tuli mul ometi eksamile minna magamatult, sest lehe murdmine ja trükkimine langesid just eksamipäeva eelsele ööle.

Ajavahemikul 1953–1960 olid meie lehe toimetuse aktiivsemateks liikmeteks ja kirjasatjateks õppejõududest R. Ambros, O. Roots, K. Tihase, O. Silde, H. Eesmaa, G. Samolevski, K. Allik, P. Plakk ja teised, kelle nimed ka praegu tihhti «Tallinna Polütehniku» artiklite all seisavad. Üliõpilastest võtsid lehe tööst tublimini osa nüüdsed õppejõud H. Tiis-mus ja M. Saarepera, praegused ajakirjanikud J. Talva ja H. Arak, televisioonis-aadete vaatajaile tuntud fotomees A. Mutt, siis veel E. Paalman, A. Mändmets, R. Ot-sasson, R. Pehme, P. Källe, R. Kald-ver, R. Eendra, R. Kristjuhan ja paljud teised.

SÕNA VÕTAVAD ENDISED LEHEMEHED

Omalaaadi ülesandeks oli «Tallinna Polütehniku» toimetusele valimispäeval seinalehede ja väiklehtede väljaandmine valimisjaoskondades. Siis oli toime-tus juba varakult enne kella kuut valimisjaoskonnas kohal. Pildistasime esimesi valijaid ja juba paari tunni pärast toimetasi-nele ka fotod koju kätte. Väiklehtedes näitasime tublimaid ja kritiseerisime laisemaid agi-taatoreid, andsime reportaaži vali-miste käigust jne. Keskmiselt ilmus valimispäeval 2–3 numb-rit sein- ja 4–5 numbrit välk-lehte.

Agaramate kaastööliste ergu-tamiseks premeerisime paremaid töid, rääkisime tublimatest luge-jate konverentsidel, autasustasi-me neid instituudi lõpetamisel mälestusesemetega, saatsime oma korrespondente ekskursioonidele, ringreisidele, väljaspool instituuti toimuvatele üritustele. Toime-tuse liikmed said õppeasutuse juhtkonna nõusolekul vastavaid tõendid, mis võimaldasid neile tasuta ja vaba sissepääsu kõigile instituudi üritustele.

Hea kontakt oli meil «Noorte Häältega». Sealt rahvas aitas meid pidevalt nõuannete ja seltsime-heliku kriitikaga.

Lõpetades neid ridu, tahaksin «Tallinna Polütehniku» praegu-sele toimetusele ja kirjasatjate perele soovida ajalehe 500. num-beri puhul head töötaset ja jõu-du edaspidiseks.

E. KESKÜLA,
Eesti NSV Rahvakontrolli
Komitee osakonnajuhataja

Kõigi maade proletariaatide ühinemise!

üksikud katsed, püüde välja rabe-leda sellest hale-haledast seis-u-korrast, milles meie «Tallinna Polütehnik» tookord viibis. Pal-jutki sellest, mis nüüd on saanud harjumuspäraselt tavaliseks, siis veel ei olnud.

Meie leht nägi Tartu kõrge-mate õppeasutuste omade kõrval välja sõna otseses mõttes häda-

JÄÄPRAGUNEMISE AEGU

Olin toimetajaks lühikest aega, seepärast kirjutan samuti lühidalt. See sündis rohkem kui viis aastat tagasi, süg'sel 1962, mil ma TPI-sse tööle asusin ja kohe toi-metajaks ühendati (kujutage et-te — täiesti tundmatu kollektiiv-is!). Asi läks loomulikult üle kivide ja kändude. Siiski pidasin aasta vastu, ehkki mul, ausalt öelda, selleks tööks eriti «soont» pole.

Kui tahaksin, nagu see juubeli puhul kombeks, suuri saavutusi meenutada, peaksin järgima vist küll kala-jahimeeste teatavat traditsiooni... Kõnealune periood midaagi murrangulist (veel) ei toonud. Ainult kobavad otsingud,

varesena. Polnud õieti ajalehte, vaid ainult pool sellest: mingi kaheküljeline büllötään, mille ruumist lõviosa neelasid pea'egi pahatihti rektori käskkirjad ja muud ametlikud materjalid. Oma naiivsuses arvasin algul, et tar-vitseb vaid toimetusel tahta ja hakkabki nagu võukepi väel ilm-muma neljaküljeline leht. Võta näpust! Aasta peale oli kindel numbrite ja paberifondi limiit ette antud. Esia'gu saime vaid nüikaugale, et hakkasime vahest selka (mida edasi, seda sageda-mani) välja andma kaksiknumb-reid. Lõplikult murti jää hiljem.

V. KOSLOV,
dotsent

Kui teised üliõpilased pidutsesid

Dotsent Koslov nimetab oma toimetajaks oleku aega jääpra-gunemise ajaks. Allakirjutatul lasus «Polütehniku» toimetami-ne aga siis, kui pragunenud jää juba liikuma tuli panna. On loomulik, et seda ei teinud ega suutnudki teha toimetaja üksin-da. Jää hakkas liikuma vaid tä-nu sellele, et «Polütehniku» te-gemisele pani kied külge küllalt-ki arvukas ja teotahteline tu-dengite aktiiv. Eeskätt tolleag-setele üliõpilastele Jaak Kõdara-le, Reet Palmile, Siiri Pertensil, Jaan Eilsenile, Ma'le Pranglile, Peeter Tobberile, Hinge Oherde-le ja reale teistele võlgneb «Po-lütehnik» tänu selle eest, et 1963/64. õppeaastal sai seni ilmu-nud büllötäänist neljakül'eline regulaarselt ilmuv ajaleht. Ning seejuures mitte l'htalt üliõpilas-leht, vaid tõeline ÜLIÕPILASTE LEHT, mida üliõpilased mitte ainult ise koostasid, vaid ka hu-viga lugesid (mõne päeva jook-sul läbimüüdav tiraaž suurenes õppeaastaga 600-lt 1600-le).

nuud liiduvabariikide vaheline üli-õpilaste teaduslik konverents ja rahvaste sõpruse nädal, otsurta-sid tudengid välja anda juba nende päevade ajal «Polütehniku» erinumbri, milles kaastuk-sid sõnas ja pildis sõbruspäevade sündmused. Suure ajalehe tingi-mustes oleks see tavaline, «Po-lütehniku» tehniksi võimalusi ar-vestades aga küllaltki julge et-tevõtmine. Plaanitseti täpselt ja läbimõeldult — kes, kuhu, mil-lal? Igauks täitis täpselt oma kohta, keegi ei vedanud alt. Ei heidutanud see, et artikleid tuli kirjutada ja tõlkida ajal, kui teised üliõpilased pidutsesid, et trükikojas veerge lugemas tuli kää uneaja arvel, et osa filme ja fotosid lasti kiiruse huvides foto-atlees ilmutada oma taskuraha arvel. Sõbruspäevade viimasel hommikul ilmus leht, milles kajastusid sõnas ja pildis kolm esimest päeva ning osa neljan-dastki. Kajastusid elavalt, lõbu-salt ning üliõpilaspäraselt. Ai-nult lehetegijad ise teadsid, mil-List pingutust see neilt nõudis. Kui aga enne lõpp-p'enaaristun-gi algust kõigi saalisolijate tähe-lepanu oli köitnud värske «Polü-tehnik», tundis siirast rõõmu ko-gu ajalehe tubli aktiiv. See oli sisemine rõõm ja rahuldus ühest kordaläänud ettevõtmisest. See oli rõõm sellest, et eksisteeris üliõpilaste endi leht, mida käes-oleva perioodi «Polütehnikute» kohta kahjuks täiel määral öelda ei saa.

K. KULLI,
vanemõpetaja

Meie vanast ja praegusest abiväest

Täna tuli «Ühiselu» kiirpressi alt välja «Tallinna Polütehnik» järjekorranumbriga 500.

Vana tava ütleb, et taolise sündmuse puhul tehakse juubeli-juttu. Peame ka meie meist pal-ju vanemast tavast kinni. Rända-me nende ridade kaudu lühidalt läbi meie õppeasutuse hää e-kandja seniste eluradade. Ta ei ole veel kuigi vana, ta ilmus meie instituudi pere silmade ette esi-mest korda aprillikuul viimasel päeval aastal 1949. Nii siis — «Tallinna Polütehnik» on umbes sama vana kui suur osa me e õp-peasutuse esimese kursuse üliõpi-lasi.

(Järg 4. lk.)

VIRVENDUS TPI LEHEMEHEST, mis peaks igas tudengis tekitama tahtmise teha kaastööd

Kuidas «Polütehnikut» teha-ke? Võin kihla vedada, et ena-must tudengeid ei tea seda. Ja võib-olla pole vajagi — tudengi ülesandeks on rohkem kaastööd teha, küll siis need, kes selle eest palka saavad, ka huvitava lehe kokku panevad.

Vaevalt tõstaks see tudengi huvi lehetöö vastu, kui ta saaks teada, et need mehed, kes kolma-päeva südaösel Pikal tänaval lummutist mängivad, on «TP» koosseisulised töötajad, näod mu-rest krimpsus ja väsimusest hal-lid, samm aga endiselt tõttlik, sest enne kui leht päris valmis saab, peab veel paar tunnikest magä-ma, mõne hilinenud kirjatüki rahvakeelest eesti keelde pane-ma, vähemalt korra habet ajama. Ja kui sellises olukorras ka sü-damedaamile mõtlema pead, siis oled puntras mees ehk tõeline le-hemees. Niisiis, tudengid, endise «TP» töötajana soovitan: äge andke kuradile sõrme, ta võtab kohe ka varba. Paliu mugavam on kodus oma kirjatükk valmis kirjutada, õigeaegselt toimetuse postkasti panna ja endast võimal-likult vähem koordineate jätta, sest nii kui kirjatükk meeldib, nõutakse kohe uut ja kui ka see tække läheb, siis oled läbi. Toi-

metus omastab su kirjanduslikud võimed, sulle endale lööb kuulsus pähe (nüüd siis olengi tõeline kirjamees!) ja tagajärjeks ongi see, millest eespool juttu oli.

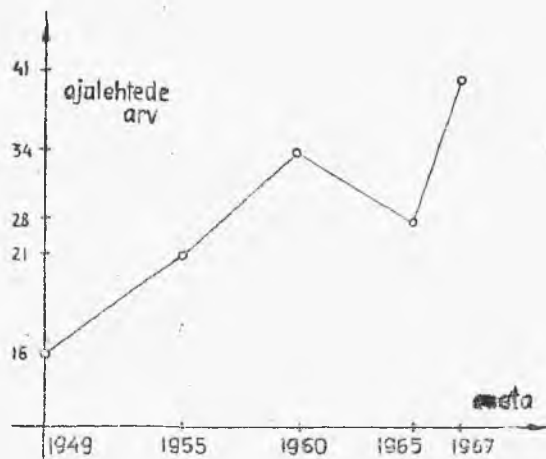
Ning kodus saavad vanemad kirju: «...elul on minu jaoks nüüd uus sisu ja vorm, minust on saanud kirjamees». Nendel har-vadel hetkedel, millal inspirat-sioon mu maha jätab, lähendan diferentsiaalvõrrandeid (te mul-dugi ei tea!) ja teen koolitööd. Tervitab poeg Juss Maksim, kir-janikunimega Y'uss Mac Shim.» P. S. Rahakaart saatke ikka 11-ndaks nagu alati.

See kõik võib lõppeda alles diplomi kättesaamisega ja tööle minekuga sellele erialale, mida instituudis lehetöö kõrval õpitud sai. Kirjamehest saab jälle tava-line inimene — insener Juss Maksim ja võib kindel olla, et kõik oma elu järgnevad aastad on ta tehase seinalehe toimetaja. Seinaleht ilmub kord kuus, sin-na mahub 4–5 artiklit ja Jussil tuleb peaaegu alati nendest nel-i viis ise kirjutada. Kõik on rah-ul, seinalehe kirjanduslik kvali-teet on tõusnud ja keegi ei tea, et need on Jussi koolipingist pä-rit vembud. Kord aastast kirju-tab insener Juhan Maksim ka

suurele ajalehele oma tehase töö-võitudest ja töövalvest.

Kuid Juss on nüüd vaba mees, nii vaba mees, et ta on alati hästi maganud, raseeritud, jume-kas, tema samm on rahulik, nii rahulik, et tema südamedaam on selle ajaga jõudnud juba üle-järgmise austajani, kellest just äsja lehemees sai.

J. KODAR

Meie vanast ja praegusest abiväest

(Algus 3. lk.)

Ligi 19-aastase ilmumisaja keskel on meie koolist läbi käinud keskmiselt neli vahetust üliõpilasi. Kümned neist leidsid aastast-aastasse endile vaheldust suletööga meie lehe jaoks, osa harjutas kätt karikatuuride tegemisel, leidus nende hulgas ka luuletajaid, foljetonitegijaid, pilidimeistrid, m'tu neist pidasid otsestelt lehetegija ametit. Palju oli neist kasu heade nõuadajana või organisatoritena.

Võtame kätte esimese numbriga Selle veergudel kirjutasiid direktor R. Maht, dotsent R. Ambros, ELKNU TPI Komitee sekretär H. Gross, üliõpilaste a/ju komitee esimees E. Malmet, partorg E. Kangur, üliõpilased L. Pisa ja U. Kreis, meeskooi esimees E. Soonurm, vastutav toimetaja A. Sivadi, pilte spordiväljaku ehitustööst tegi muidugi P. Palu. Ajaleht sai endale üha arvukamalt uusi kaastöölisi-kirjamehi, piltnikke ja karikatuurimeist-reid. Aastaid kirjutasiid tema külgedel kauaaegne õppeosakonna juhataja E. Bauming, dotsenid L. Kalman, R. Ambros ja L. Schmidt, professorid H. Laul ja I. Öpik, spordiklubi esimees H. Eesmaa, H. Tiismus, U. Kreis, A. Hõbemägi, O. Terno, V. Eesmaa, U. Nigol ja kümned teised selleaegsed üliõpilased. Luuletuste eest hoolitseb ajalehe ilmumise alguskuudest saadik dots. O. Roots, hiljem said tema mõttekaaslasteks V. Beekman, E. Kes-küla, A. Kõrma, V. Põhla, L. Vi-runurm ja mitmed teised õppe-jõud ja üliõpilased, oeralist jonnistasiid šarssse ja karikatuu-re U. Tõlpus, O. Raudu ja G. Ruuber. «Polütehnika» «minevikuaegadest» lugesite lähemalt eelmisel leheküljelt. Järgnevad lühikesed read astuvad mõned sammud tema olevikuradadel. Tõsi see — ajaleht ilmub kolmandat õppe-aastat põhiliselt nädalalehena, tema maht on eelmiste aastate omast tublisti suurem. Suurem maht nõuab palju rohkem ja

kiiremat kaastööd. Meie lehe heaks on mõnda aega kaasabi pakkunud Jaak Palvari, Ann Lõhmus, Igor Zukovets, Ants Lõhmus, Peeter Jägel, Jaan Pitsi, Valentin Gavrilov, Aleksander Sokolov ja Nikolai Sarubin, meeleldi täidavad toimetuse kiired soovid Joel Põd, Anne Põrk, Maie Vaga ja rida teisi üliõpi-lasi. Kui läheb midagi vaja õppe-rühmalt KÜ-101, oleme kindlad, et kõik jõuab täpselt kohale. Kui astub toimetusse Lembit Solom tekib pilte lauale päris kümnet-kaupa. Täna sel päeval ütleme kiidusõnu Ustus Agurile, Uno Merestele, Vel'o Mespakile ja teistele kaastööliste-õppejõudu-dele.

Vahel kuuludub arvamus, et «Tallinna Polütehnika» olvat viimase ajal läinud rohkem pike-mate lugude leheks, tegelevat esimeses järjekorras diskussio-nide, tehnikaalaste probleemide või muuga. Seda on muidugi mõnevõrra juhtunud. Kui korda läheb, paneme lehekülgedele meeled ka «kergemat».

Meie õppeasutuse perre kuulub ligi üheksa tuhat üliõpi-last, üle poole tuhande õppejõu ja arvukalt teenistujaid. Edasise numbrite peale mõeldes tule-taksime tänasel päeval meelde toimetuse ühte suuremat soovi — oleksime väga tänulikud, kui kuuleme senisest tublisti rohkem-teie arvamus, ettepanekuid ja kritiseerivaid hinnanguid ja näeksime hoopis kiiremat ja sa-gedamat sule kättevõtmist kõigi algatuste, mõttevahetuste ja probleemide puhul.

Tänase poole tuhandenda numbril puhul täname kõiki kaas-töölisi ja lugejaid tehtud töö, meie osutatud tähelepanu ja heade nõuannete eest ja soovime neile palju õnne isiklikus elus ja kordaminekuid töös ja harras-tustes!

Õppejõud: «Mida võite öelda Newtoni kohta?»
Üliõpilane: «Mitte midagi halba.»

Õppejõud: «Kas olete lugenud Herzeni «Minevik ja mõtisklused»?»
Üliõpilane: «Ei.»
Õppejõud: «Aga «Kes on süüdi?»»
Üliõpilane: «Raamatukogu-hoidja. Tal polnud seda raama-tut tükil ajal enam sees.»

Eksamile minnes tõmbas tu-deng püksirihma pingumale, — et süda ei vajuks saapasäärde.

— «Jäta juba! Mis rumal har-jumus see sul on — vilistada töö ajal.»

— «Ma ei teegi tööd, — lihtsalt vilistan ja kõik.»

Doktor: «Kas lugesite enne ui-numlist numbriid?»
Üliõpilane: «Jah, 18 456-ni.»
Doktor: «Ja magasite hästi?»
Üliõpilane: «Mis te nüüd, aeg oli minna loengule.»

Kutsusime teda jalutama, ko-he tuleb. Ta peab ainult enne nõud pesema, tead koristama, õp-pima ja tund aega klaverit män-gima.

Tõsine nõuanne:
Kes arvab, et ta on asendama-tu, pistku näpp vette ja vaadaku, kas jääb auk järgi kui ta sõrme välja võtab.

Kaks sõbratari kohvikus:
— Jah, kord oli ka minul oma ideaal...
— Möistan, aga kuidas sa ta kaotasid?
— Abiellusin temaga.

TEADMISEKS KINO-SÕPRADELE

Veebruari lõpus saabub meie kinoklubile külla lektor Mosk-vast. Vesiluse teemaks on «Viimased aastad nõukogude ja välis-maa kinokunstis».

Võtame aktiivsemalt osa

Uhiskonnateaduste osatähtsus ja kaal maailma arenguprotsesside hindamisel suureneb. See on tuginud mitte ainult sellest, et need teadusharud aitavad kujun-dada marksistlikku maailmavaa-det, vaid et nad õpetavad oskust teadust ühiskonna huvides õigesti ja maksimaalselt kasutada. Käesoleval ajal areneb teadus vä-ga kiirete, otse hiiglaslike sam-mudega. Nüüd on vaja eriti in-tensiivselt töötada probleemide kallal — kuidas kiiremini ja kõi-ga suurema kasuteguriga reali-seerida teaduse saavutusi ühis-konna huvides, kindlustada teadusele üha laiem arenemiseväli.

Veelgi enam. Teaduse areng ise on muutunud poliitilise ja ühis-kondliku elu teguriks. Põimudes ühiskonnaga väga tihedalt läbi, sunnib ta kiiresti muutma ja ääustama tootmismeetodeid ja suunitusi. Uhiskonnateadused on kiire arenemisjärgus ja eetõttu nõuavad mitte ainult teaduse arenemissuundade valdamist, vaid ka kõigi sotsiaalsete suhete uurimist komplekselt, kogu nend-terviklikkuses. Senijani do-mineerinud tootmissuhete ühe-külge mõju uurimise kõrval laieneb ka teiste ühiskondlike suhete ja seoste uurimise ulatus, kogu ühiskondliku kommunikatsiooni mõju uurimine irimese teadvuse ja tahte formeerimisel. See aga tähendab, et ühiskonna-teaduste valdamiseks ei piisa ainult loengutest ja seminaridest, vaid on vajalik tunduvalt suu-rendada üliõpilaste iseseisvat tööd.

Uhiskonnateadust omandada ainult passiivselt, s. t. ilma ise huvi tundmata nende problee-

mide vastu, ilma tahteta ise aktiivse tegevuse kaudu ühiskonnale praktilisi probleeme lahendamata pole praegu võimalik. On vaja efektiivsemalt kasutada ära kõrgemale õppeasu-tusele omast õppetöö vormi — üli-õpilaste teaduslikku uurimistööd UTU ringides.

Uhiskonnateaduste alase tea-dusliku uurimistöö laiendamise vajadust üliõpilaste hulgas tõen-dasid eelmised üliõpilastööde konkursid. Selgus, et üliõpilased esitavad palju kaalukamaid oma-poolseid arvamusid ning näitavad sügavamalt aine valdamist kui seda on võimaldunud kindlaks teha jooksva õppetöö vormidega (seminarid, eksamid). Järelikult on võimekamate üliõpilaste hulk suurem kui me seda kindlaks suudame teha jooksva töö põh-jal.

Huvi ühiskonnateaduste ees seisvate probleemide vastu tõu-seb. Seda kinnitas ka mõõdukas aastal aset leidnud üliõpilastööde konkurs ühiskonnateaduste alal. Nii esitati esimeses voorus (in-stituudisisest) 31 teadusliku uurimistööd ja 20 referaatiivset tööid ning vägaigi tulemusrikkalt: 17 tööd premeeriti ja 17 tööd leidsid äramärkimist. Ka teises voorus (vabariiklikult konkur-silt) võitis ära kaks preemiat ja 3 tööd leidsid äramärkimist.

Arvestades aga meie üliõpilas-kontingenti ja keskmist teadmis-te taset, ei saa neid saavutusi pidada veel küllaldasteks. Ei saa pidada küllaldaseks ka seepärast, et mullu võime kolmandas voo-rus (üleliidulise't konkursilt) ära küll osavõtudiplomid, ära auhin-nad said teised vabariigi kõrge-

mad õppeasutused (EPA ja TRÜ). Uhiskonnateaduste konkursist osavõtmine on jõukohane palju-dele üliõpilastele. Senini on val-davas osas kaasa löönud ainult majanduslike erialade üiõpila-sed. Kõrvale on jäänud tehniliste erialade üliõpilased. Kui d kanelend on pinnas ühiskonnateaduste konkursist osavõtuks sood-ne. Seda kõigepealt seepärast, et teaduse ühiskonna huvides rakendamine probleemid on praegu teravalt päevakorral. Teiselt poolt kergendab osavõttu see, et ühiskonnateadustega tegeldakse tehnilistel erialadel varematel kursustel, kus teaduslikku väl-jendusoskust vallatakse suuremal määral.

Tänavu viiakse läbi järjekor-d-ne konkurs. Üliõpilastööde konkurs ühiskonnateaduste alal toimub nüüd kolmes voorus, sest ka üleliiduline konkurs muudeti iga-aastaseks. Kahest viimasest konkursist saavad osa võtta esi-meses voorus (instituudisisest) paremaks osutunud tööde auto-riid. Instituudisisest toimub konkurs kolmes osas:

1. Referaatiivsete tööde konkurssi (mille läbiviimise juhend ja teema 15. jaan. avaldati «Tallinna Polütehnika» 5. jaan. 1968).

Tööde esitamise tähtaeg on 15. aprill.

2. Teaduslike uurimistööde konkurs (tööde esitamise tähtaeg samuti 15. aprill).

3. Instituudi konkurs. Sinna suunatakse ka paremad üliõpilaste teaduslikud uuri-mistööd, mis kantakse ette tänavusel üliõpilaste XXII teaduslikul konverentsil ap-riilliku lõpul.

Lugupeetavad üliõpilased!

Praegu on aeg se'ele mõelda. Eriti jõukohane on paljudele referaatiivsete tööde konkurs. Selle konkursi töodes ei nõuta mitte niivõrd uusi teaduslikke tulemu-si kui antud teema sügavamalt läbitöötlemist kui seda ette näevad kehtivad õppeprogrammid. Kõigi teemade osas on teil võim-alik konsulteerida teemadele kinnistatud õppejõudude juures (vt. «Tallinna Polütehnika» 5. I 68), samuti aga annavad konsultatsioone nende teemade osas loen-guvooru ja seminarirühma ju-hendavad õppejõud.

Valige sobiv teema ja püüdke käesoleval konkursil ära kasuta-da teadusliku töö kogemuste omandamiseks! Võib-olla õnnestub käesoleval aastal üleliiduline preemia ära tuua meie instituu-dile.

Dots. O. PÖDER,
UTU poliitilise ökonoomia ringi teaduslik juhendaja

UUED TELEFONID MUSTAMÄEL

Elektrotehnika teaduskonna dekanat	520-89
Dekaan	520-88
Füüsika kateeder	520-67
Kateedri juhataja	520-14
Gravimeetriajaam	522-95
Teadusliku uurimise sektor	520-87
II õppekorpus komandant	520-02
Arvutuskeskus	521-19
	521-34
Arvutuskeskuse juhataja	522-92
Informatsioonitehnika kateeder	521-35
Kateedri juhataja	521-36
Programmõppe probleemilaboratorium	524-20
Tööstuselektroonika kateeder	525-08
Kateedri juhataja	524-62
Automaatika kateeder	524-35
Kateedri juhataja	524-27
Tootmisprotsesside automatiseerimise probleemilaboratorium	524-63
Raadiotehnika kateeder	524-19
Kateedri juhataja	523-50
Televisionikeskus	523-11
Kino-fotolaboratorium	523-10

TÄHELEPANU!

Meid esindavad ELKNU XIV kongressil järgmised delegaadid:

1. A. Aarna — TPI rektor
2. A. Vellamaa — ELKNU TPI Komitee sekretär
3. A. Bogovsky — ELKNU TPI Komitee sekretäri asetäitja
4. M. Lavrov — TPI A/J Komitee esimees
5. P. Vähi — TM-61
6. I. Toome — LE-101
7. L. Kään — AA-81
8. K. Kasikov — TE-81
9. J. Doronin — LR-67
10. R. Uus — TM-61
11. A. Ronk — LA-81
25. ja 26. veebruaril antakse Sakala tn. 3 välja ajutised mandaadid.

ELKNU TPI Komitee.

KÜLLAKUTSE ÜLIKOOILILT

TPI UTU Nõukogu teatab, et Tartu Riiklikus Ülikoolis toimub 20.—23. märtsini teaduslik kon-verents. Konverentsist osa võt-ta soovijail palume teatada hil-jemalt 23. veebruariks UTU Nõukogule (Mustamäe A3—122).

TPI A/J KOMITEE

vaatas läbi avaldused TPI-le määratud sõiduauto «Zaporo-žets» ostmiseks. Vastava paberi saab automaatika kateedri dot-sent Heino Ross.

26. veebr. — dots. kt. B. Tiikma loeng «Kinemaatika. Sissejuha-tus.»
27. veebr. — dots. H. Vilboki loeng «Mõningatest mõistetest la-huste teooriast.»
29. veebr. — dots. E. Tamme loeng «Teadusliku kommunismi aine.»
4. märtsil — dots. N. Timma loeng «Elektrivool metallides.»
5. märtsil — dots. R. Eegi loeng «Ehitusmehaanika põhitoe-reemid.»
Loengud algavad kell 22.

Rahvusvaheliste Suhete Klubi tegi otsuse viia enamik vaidlus-õhtuid läbi PIKO-s. Teated klubi ürituste kohta ilmuvad ainult «Tallinna Polütehnika».

JÄRGMINE RSK ÖHTU TOI-MUB PIKO-s 1. märtsil kell 19. KOHTUMISENI!

Avaldame kaastunnet Kaarel Kalbergile
ISA
surma puhul.
Õpperühm LT-61.

BULGAARIASSE, RUMEENIASSE, DOONAULE

Meie instituudile on 1968. aastaks lubatud järgmised välistu-rismi tuusikud:

Bulgaariasse — juulis (pühku-sega), kestvus 18 päeva, orien-teeruv maksumus 285 rubla (ilma välisvaluutata).

Rumeeniasse — juulis, kestus 12 päeva, orienteeruv maksumus 230 rubla (välisvaluutata) (10 tuusikut).

Laevaga mööda Doonaule — septembris, kestus 19 päeva, orienteeruv maksumus 500 rub-la (välisvaluutata).

Avaldused palume koos nõue-tekohaste dokumentidega esitada TPI a/ju komiteele hiljemalt 15. märtsiks.

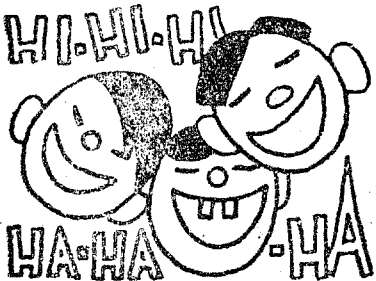
TPI A/J KOMITEE

Vast. toimetaja V. KALPUS

Organ парткома, ректората, ко-митета ЛКРМЭ и профкома Та-ллинского политехнического инсти-тута газета «Таллинский политех-ник».
Hind 2 kop.
Trükikoda «Ühiselu», Tallinn,
Pikk tn. 40/42.

Tellimise nr. 697

MB-02330

«Mida Te teeksite, kui Teie patsient oleks söönud mürgiseid seeni?»
«Soovitaksin tal vahetada diee-ti.»

«Seltsimees konduktor, kas ma saan elektrilöögi, kui toetan jala rõõpale?»

«Ei, preili, kui te samal ajal teist jalga kontaktvõrgu traadile ei toeta.»

Professor: «Ma väidan, et maailma lõpp tuleb 50 tuhande aasta pärast.»

Hirmunud hää auditooriumist: «Mitte tuhande?»

Professor: «50 tuhande aasta pärast.»
Hää rahunenult: «Oeh, ma kuulsin, et juba 15 tuhande aasta pärast.»

— «Kuulsin et sul olid mingid ebameeldivused masinaga.»
— «Jah, tead, ostsin eile kar-buraatori, mis hoiab kokku 30% bensini, küünlad, mis hoiavad kokku 80% ja kui olin siis sõit-nud 10 miili, see neetud paak (täitus üle) lõhkes.»

— Mida rohkem Sind vaatan, seda ilusam sa mulle näid.
— Kas tõesti?
— Jah. Peaks Sind rohkem vaatama.

Õppejõud: «Mis muutub kõige silmapaistvamalt vee muutumisel jääks?»
Üliõpilane: «Hind, sir.»
(Ameerika Ühendriikide üli-õpilasajalehtedest).